

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

26 päivänä lokakuuta 2016*

Muutoksenhaku — Kilpailu — Valtiontuki — Ranskan tasavallan France Télécomille myöntämä tuki — France Télécomin palveluksessa olevien valtion virkamiesten eläkkeiden rahoitusjärjestelyjen uudistaminen — France Télécomin valtiolle maksaman vastikkeen alentaminen — Päätös, jolla tuki todetaan tietyin edellytyksin sisämarkkinoille soveltuvaksi — Tuen käsite — Taloudellisen edun käsite — Valikoivuus — Vaikutus kilpailuun — Tosiseikkojen vääristäminen — Puutteelliset perustelut — Perustelujen korvaaminen toisilla

Asiassa C-211/15 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 6.5.2015,

Orange, aiemmin France Télécom, kotipaikka Pariisi (Ranska), edustajinaan S. Hautbourg ja S. Cochard-Quesson, avocats,

valittajana,

ja jossa vastapuolena on

Euroopan komissio, asiamiehinaan B. Stromsky ja L. Flynn,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja R. Silva de Lapuerta sekä tuomarit E. Regan, A. Arabadjiev (esittelevä tuomari), C. G. Fernlund ja S. Rodin,

julkisasiamies: N. Wahl,

kirjaaja: hallintovirkamies V. Giacobbo-Peyronnel,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 3.12.2015 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 4.2.2016 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

* * Oikeudenkäyntikieli: ranska.

tuomion

- 1 Orange vaatii valituksessaan unionin tuomioistuinta kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen 26.2.2015 antaman tuomion Orange v. komissio (T-385/12, EU:T:2015:117ei julkaistu, ; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi sen vaatimuksen valtioneudesta C 25/08 (ex NN 23/08), jonka Ranskan tasavalta on toteuttanut France Télécomin hyväksi sen palveluksessa olevien valtion virkamiesten eläkkeiden rahoitusjärjestelyjen uudistamiseksi, 20.12.2011 annetun komission päätöksen 2012/540/EU (EUVL 2012, L 279, s. 1; jäljempänä riidanalainen päätös) kumoamiseksi.

Asian tausta

- 2 Asian tausta on esitetty tiivistetysti valituksenalaisen tuomion 1–19 kohdassa seuraavasti:
 - ”1 Esillä olevan asian kohteena olevat toimenpiteet muodostuvat vuonna 1996 tehdyistä muutoksista kantajan eli Orangen, jonka toiminimenä oli tuolloin France Télécom, virkamiesasemassa olevan henkilöstön eläkkeiden maksamiseen liittyvään kustannusjärjestelmään.
 - 2 Tätä järjestelmää, joka laadittiin perustettaessa France Télécom vuonna 1990 valtionhallinnosta erilliseksi yritykseksi posti- ja televiestintäalan julkisen palvelun järjestämisestä 2.7.1990 annetulla lailla nro 90-568 (loi n° 90-568, du 2 juillet 1990, relative à l’organisation du service public de la poste et des télécommunications; JORF 8.7.1990, s. 8069; jäljempänä vuoden 1990 laki), muutettiin kansallisesta yrityksestä France Télécomista 26.7.1996 annetulla lailla nro 96-660 (loi n° 96-660, du 26 juillet 1996, relative à l’entreprise nationale France Télécom; JORF 26.7.1996, s. 11398; jäljempänä vuoden 1996 laki). Uusi järjestelmä perustettiin osittain siksi, että France Télécomista tehtiin osakeyhtiö, se listattiin pörssiin ja sen pääomasta avattiin suurempi osuus, ja osittain siksi, että markkinat, joilla se toimi Ranskassa ja muissa Euroopan unionin jäsenvaltioissa, avattiin kokonaan kilpailulle.
 - 3 Virkamiesasemassa olevan henkilöstön sosiaaliturvaetuuksien rahoitukseen liittyvän vastuun osalta vuoden 1996 lailla muutettiin vastiketta, joka vuoden 1990 lain 30 §:n mukaan France Télécomin oli maksettava valtiolle siitä, että valtio maksaa virkamiehille myönnetty eläkkeet ja toimii eläkkeistä vastaavana laitoksena (jäljempänä riidanalainen toimenpide).
 - 4 Vuoden 1990 laissa säädettiin, että France Télécomin oli maksettava valtiolle vastikkeena siitä, että valtio maksaa sen virkamiehille myönnetty eläkkeet ja toimii eläkkeistä vastaavana laitoksena, virkamiehen palkasta pidätetty määrä, joka vahvistettiin Ranskan siviili- ja sotilashallinnon virkamiesten eläkkeistä annetun lain (code des pensions civiles et militaires de retraite) L. 61 §:ssä, ja ylimääräinen osuus, jonka avulla voitiin vastata eläkkeellä oleville virkamiehille maksetuista ja maksettavista eläkkeistä johtuvista menoista kokonaisuudessaan.
 - 5 France Télécom osallistui myös niin sanottuihin korvauksia ja liiallisia korvauksia koskeviin järjestelmiin, joissa määrätään siirroista, joiden tarkoituksena on taata tasapaino muiden julkisten laitosten virkamiesten eläkejärjestelmien kanssa.
 - 6 Vuoden 1996 lailla muutettiin vuoden 1990 lain 30 §:ssä säädettyä vastiketta jäljempänä selostettavalla tavalla. Ensinnäkin France Télécomin oli maksettava virkamiehen palkasta pidätetty määrä, joka pysyi samana vuoden 1990 lakiin verrattuna. Toiseksi sen oli suoritettava ’muista maksuvelvoitteista vapauttava työnantajamaksu’, joka korvasi aiemman työnantajamaksun. Tämä uusi maksu perustui ’tasapuoliset kilpailuedellytykset varmistavaan maksuosuuteen’, joka määritettiin siten, että France Télécom ja yleisen sosiaaliturvalainsäädännön soveltamisalaan kuuluvat televiestintäalan muut yritykset maksavat yhtä suuret palkkasidonnaiset pakolliset sosiaaliturvamaksut ja veronluonteiset maksut niiden riskien osalta, jotka ovat yhteisiä

yksityisoikeudellisille työntekijöille ja valtion virkamiehille, ja sen ulkopuolelle jäivät yksityisoikeudellisten työntekijöiden ja valtion virkamiesten muut kuin yhteiset riskit (erityisesti työttömyysriski ja riski, että työntekijöiden palkkoja ei pystytä maksamaan selvitystilän tai konkurssin vuoksi). Kolmanneksi France Télécomin oli maksettava 'poikkeuksellinen kiinteämääräinen maksu', jonka suuruudeksi vahvistettiin vuoden 1997 valtion talousarviosta 31.12.1996 annetulla lailla nro 96-1181 (loi n° 96-1181, du 31 décembre 1996, portant loi de finances pour 1997; JORF 31.12.1996, s. 19490) 37,5 miljardia Ranskan frangia (5,7 miljardia euroa). Tämä viimeksi mainittu maksu käsitti niiden vuotuisten varausten määrän (3,6 miljardia euroa), jotka vastasivat France Télécomin vuoteen 1996 asti perustamia varauksia tuolloin ennakoituihin virkamiesten tulevista eläkkeistä johtuviin kustannuksiin vastaamiseksi, sekä täydentävän määrän (2,1 miljardia euroa).

7 Lisäksi vuoden 1996 lailla France Télécom jätettiin korvauksia ja liiallisia korvauksia koskevien järjestelmien soveltamisalan ulkopuolelle.

--

9 Komissio ilmoitti Ranskan tasavallalle 20.5.2008 päivätyllä kirjeellä päättäneensä aloittaa kyseisen tuen osalta SEUT 108 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun menettelyn (jäljempänä menettelyn aloittamista koskeva päätös). Ranskan tasavalta esitti huomautuksensa 18.7.2008.

--

12 Komissio antoi 20.12.2011 riidanalaisen päätöksen, jossa kyseinen tuki todetaan tietyin edellytyksin sisämarkkinoille soveltuvaksi.

13 Riidanalaisessa päätöksessään komissio katsoi, että riidanalainen toimenpide on SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua valtiontukea.

14 Erityisesti taloudellista etua arvioidessaan komissio totesi, että France Télécom sai riidanalaisen toimenpiteen perusteella taloudellista etua siltä osin kuin siinä säädettiin valtion uusista ja raskaista kustannuksista, jotka johtuvat siitä, että valtio maksaa France Télécomin virkamiehille myönnetyt eläkkeet ja toimii eläkkeistä vastaavana laitoksena, ja pienennettiin France Télécomin aiemmin maksamaa vastiketta.

15 Tältä osin komissio totesi riidanalaisen päätöksen 105 perustelukappaleessa, että kyseisen tuen määrä saadaan laskemalla France Télécomin vuoden 1996 lain nojalla maksaman muista maksuvelvoitteista vapauttavan työnantajamaksun ja vuoden 1990 lain nojalla maksettavien kustannusten vuotuinen erotus, ja katsoi riidanalaisen päätöksen 113 perustelukappaleessa, että poikkeuksellisen kiinteämääräisen maksun maksaminen oli vähentänyt France Télécomin saaman tuen määrää.

16 Komissio katsoi niin ikään, että riidanalainen toimenpide oli valikoiva, koska se koski ainoastaan France Télécomia, ja että se vääristi tai saattoi vääristää kilpailua, koska France Télécom oli voinut vähentää taseestaan sitoumuksia, minkä seurauksena se saattoi kehittää toimintaansa televiestintämarkkinoilla, jotka oli asteittain avattu kilpailulle Ranskassa ja muissa jäsenvaltioissa.

17 Tämän jälkeen komissio arvioi riidanalaisen toimenpiteen soveltuvuutta sisämarkkinoille SEUT 107 artiklan 3 kohdan c alakohdassa tarkoitetulla tavalla ja katsoi, että toimenpide ei ollut suhteellisuusperiaatteen mukainen siltä osin kuin se ei mahdollistanut kilpailuedellytysten yhtenäistämistä. Komission mukaan France Télécomin valtiolle maksama taloudellinen vastike ei vastannut kaikkia France Télécomin kilpailijoiden talousarvioon kohdistuvia sosiaaliturvamaksuja.

18 Näin ollen komissio katsoi, että täyttääkseen SEUT 107 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua yhteistä etua koskevan edellytyksen kyseisen tuen soveltuvuus sisämarkkinoille edellytti, että France Télécomin maksettavaksi tuleva muista maksuvelvoitteista vapauttava työnantajamaksu lasketaan ja peritään siten, että France Télécomin ja yleisen sosiaaliturvalainsäädännön soveltamisalaan kuuluvien televiestintäalan muiden yritysten kaikkien palkkasidonnaisten pakollisten sosiaaliturvamaksujen ja veronluonteisten maksujen tasot yhtenäistetään, jolloin otetaan huomioon myös yksityisoikeudellisten työntekijöiden ja France Télécomin virkamiesten muut kuin yhteiset riskit. Tämä maksu oli perittävä France Télécomilta siitä päivästä alkaen, jolloin viite- ja diskonttokorkojen vahvistamismenettelystä annetun komission tiedonannon (EYVL 1996, C 232, s. 10; jäljempänä viitekoroista annettu tiedonanto) mukaisesti määräytyvän diskonttokoron mukaan diskonttatun, poikkeuksellisen kiinteämääräisen maksun määrä olisi sama kuin maksut ja kustannukset, jotka France Télécomin olisi pitänyt maksaa vuoden 1990 lain 30 §:n nojalla.

19 Riidanalaisen päätöksen päätösosa kuuluu seuraavasti:

1 artikla

Valtiontuki, joka johtuu sen vasti[kk]een vähentämisestä, joka valtiolle on maksettava siksi, että se maksaa siviili- ja sotilashallinnon virkamiesten eläkkeistä annetun lain mukaisesti France Télécomin virkamiehille myönnettyt eläkkeet ja toimii niistä vastaavana laitoksena [vuoden 1990 lain] muuttamisesta annetun [vuoden 1996 lain] nojalla, soveltuu sisämarkkinoille 2 artiklassa tarkoitettujen ehtojen mukaisesti.

2 artikla

[Vuoden 1990 lain] 30 §:n c momentin nojalla France Télécomin maksettavaksi lankeava muista maksuvelvoitteista vapauttava työnantajamaksu lasketaan ja peritään siten, että France Télécomin ja yleisen sosiaaliturvalainsäädännön soveltamisalaan kuuluvien televiestintäalan muiden yritysten kaikkien palkkasidonnaisten pakollisten sosiaaliturvamaksujen ja veronluonteisten maksujen tasot yhtenäistetään.

Tämän ehdon täyttämiseksi Ranskan tasavallan on viimeistään seitsemän kuukauden kuluttua tämän päätöksen tiedoksiantamisesta

- a) muutettava [vuoden 1990 lain] 30 §:ää ja sen soveltamiseksi annettuja säädöksiä ja muita tekstejä siten, että France Télécomin maksettavaksi lankeavan muista maksuvelvoitteista vapauttavan työnantajamaksun laskentaperusteet ja perintä eivät rajoitu ainoastaan yksityisoikeudellisten työntekijöiden ja valtion virkamiesten yhteisiin riskeihin vaan ne sisältävät myös muut kuin yhteiset riskit;
- b) perittävä France Télécomilta siitä päivästä alkaen, jolloin asiassa sovellettavan, [viitekoroista annetun tiedonannon] mukaisesti määräytyvän diskonttokoron mukaan diskonttatun, [vuoden 1996 lailla] vahvistetun poikkeuksellisen maksun määrät ovat samat kuin maksut ja kustannukset, joita France Télécom olisi edelleen maksanut [vuoden 1990 lain] 30 §:n alkuperäisen version nojalla, a [momentissa] täsmennettyjen ehtojen mukaan laskettu muista maksuvelvoitteista vapauttava työnantajamaksu ottaen huomioon yksityisoikeudellisten työntekijöiden ja valtion virkamiesten yhteiset riskit ja muut kuin yhteiset riskit.

– –”

Asian käsittelyn vaiheet unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

- 3 Orange nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 22.8.2012 toimittamallaan kannekirjelmällä kanteen, jossa vaadittiin riidanalaisen päätöksen kumoamista.

- 4 Orange vetosi kanteensa tueksi neljään kanneperusteeseen, joista ensimmäinen kanneperuste koski oikeudellisia virheitä ja ilmeisiä arviointivirheitä sekä perusteluvelvollisuuden noudattamatta jättämistä siltä osin kuin komissio katsoi, että riidanalainen toimenpide oli SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua valtiontukea.
- 5 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisella tuomiolla kanteen kokonaisuudessaan ja velvoitti Orangen korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Asianosainten vaatimukset

- 6 Orange vaatii, että unionin tuomioistuin
- ensisijaisesti kumoaa valituksenalaisen tuomion ja riidanalaisen päätöksen
 - toissijaisesti kumoaa valituksenalaisen tuomion ja palauttaa asian unionin yleiseen tuomioistuimeen ja
 - velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 7 Komissio vaatii, että unionin tuomioistuin
- hylkää valituksen ja
 - velvoittaa Orangen korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Suullisen käsittelyn uudelleen aloittamista koskeva vaatimus

- 8 Orange pyysi 14.7.2016 annetun unionin yleisen tuomioistuimen tuomion Saksa v. komissio (T-143/12, EU:T:2016:406) johdosta unionin tuomioistuimen kirjaamoon 26.7.2016 toimittamallaan asiakirjalla, että asian käsittelyn suullinen vaihe aloitetaan uudelleen.
- 9 Orange väittää tämän pyynnön tueksi, että päätelmä, jonka unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt riidanalaisessa tuomiossa valikoivan taloudellisen tuen olemassaolosta, on ristiriidassa unionin yleisen tuomioistuimen mainitussa 14.7.2016 annetussa tuomiossa tekemän päätelmän kanssa ja että siihen liittyvät oikeudelliset näkökohdat koskevat suoraan nyt käsiteltävän valituksen ensimmäisen ja toisen valitusperusteen arviointia.
- 10 Tässä yhteydessä on muistutettava, että työjärjestyksensä 83 artiklan nojalla unionin tuomioistuin voi julkisasiamiestä kuultuaan milloin tahansa määrätä asian käsittelyn suullisen vaiheen aloitettavaksi tai aloitettavaksi uudelleen erityisesti, jos unionin tuomioistuin katsoo, ettei sillä ole riittävästi tietoa asiasta, tai jos asianosainen on suullisen vaiheen päättyneeksi julistamisen jälkeen vedonnut uuteen seikkaan, joka voi olennaisesti vaikuttaa unionin tuomioistuimen ratkaisuun (tuomio 22.6.2016, DK Recycling und Roheisen v. komissio, C-540/14 P, EU:C:2016:469, 28 kohta).
- 11 Tilanne ei ole tällainen nyt käsiteltävässä tapauksessa. Unionin tuomioistuin katsoo nimittäin julkisasiamiestä kuultuaan, että sillä on käytössään kaikki tarpeelliset tiedot ratkaisun antamiseksi ja että asian tutkimisessa ei tarvitse ottaa huomioon sellaista uutta seikkaa, joka voisi olennaisesti vaikuttaa sen ratkaisuun, tai perustetta, josta ei olisi ollut tilaisuutta lausua unionin tuomioistuimessa.
- 12 Edellä esitetyn perusteella unionin tuomioistuin katsoo, ettei asian käsittelyn suullista vaihetta ole määrättävä aloitettavaksi uudelleen.

Valituksen tarkastelu

Ensimmäinen valitusperuste, joka perustuu siihen, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisia virheitä arvioidessaan riidanalaisen toimenpiteen luonnehtimista valtiontueksi

Ensimmäinen osa, joka perustuu siihen, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisia virheitä arvioidessaan edun olemassaoloa

– Asianosaisten lausumat

- 13 Orange väittää ensimmäiseksi, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan valituksenalaisen tuomion 42 ja 43 kohdassa, että riidanalaisista toimenpidettä ei voitu sen väitetyn korvaavuuden perusteella jättää luonnehtimatta valtiontueksi, koska valtion toimenpide jää SEUT 107 artiklan 1 kohdan soveltamisalan ulkopuolelle ainoastaan, jos sitä on pidettävä 24.7.2003 annetussa tuomiossa Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415) vahvistettujen arviointiperusteiden mukaan korvauksena, joka on vastike julkisen palvelun velvoitteiden täyttämistä johtuvien palvelujen suorittamisesta.
- 14 Toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin on huomauttanut, unionin tuomioistuin ei näet ole katsonut 9.6.2011 annetun tuomion Comitato "Venezia vuole vivere" ym. v. komissio (C-71/09 P, C-73/09 P ja C-76/09 P, EU:C:2011:368) 97 kohdassa, että muiden kuin julkisen palvelun velvoitteiden täyttämistä johtuvien palvelujen suorittamiseen liittyvien toimenpiteiden korvaava luonne voi merkitä sitä, etteivät ne ole valtiontukea.
- 15 Orange katsoo toiseksi, että unionin yleisen tuomioistuimen arviointi on ristiriidassa sen 23.3.2006 annetun tuomion Enirisorse (C-237/04, EU:C:2006:197) kanssa, jossa katsottiin, että poikkeus yleisesti sovellettavista oikeussäännöistä ei kuulu valtiontuen käsitteen alaan sillä perusteella, että yritykselle ei myönnetä lailla, jolla pyritään ainoastaan estämään se, että kyseisen yrityksen vastattavaksi tulee kustannus, jota ei tavallisissa olosuhteissa syntyisi, SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua etua.
- 16 Yhtäältä on niin, että toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin on katsonut valituksenalaisen tuomion 38–41 kohdassa, minkään 23.3.2006 annettuun tuomioon Enirisorse (C-237/04, EU:C:2006:197) sisältyvän seikan perusteella kyseisen oikeuskäytännön soveltamisalaa ei voida rajata koskemaan pelkästään niin kutsuttuja kahdella tapaa poikkeavia järjestelmiä eli järjestelmiä, joissa säädetään sen estämiseksi, että kyseisen järjestelmän edunsaajan vastattavaksi tulee kustannus, jota ei tavallisissa olosuhteissa syntyisi, poikkeuksesta, jolla on tarkoitus neutralisoida aikaisempi poikkeus yleisesti sovellettavien oikeussääntöjen mukaisesta järjestelmästä.
- 17 Orange korostaa toisaalta, että vuoden 1990 lailla France Télécomille asetettiin velvoite, jota ei ollut sen kilpailijoilla ja joka muodosti siis mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitettua poikkeavaa kustannuksen, joka vuoden 1996 lailla korvattiin.
- 18 Orange huomauttaa kolmanneksi, että unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 41 kohdassa vahvistanut vuoden 1996 lailla myönnetyn edun olemassaolon arvioimisen viitekehyyksi sen alkuperäisen järjestelmän, jota sovellettiin France Télécomin virkamiehiin vuoden 1990 lain nojalla.
- 19 Orange täsmentää, että vuoden 1996 lain päämääränä oli kuitenkin asettaa France Télécom yleisesti sovellettavien oikeussääntöjen mukaiseen tilanteeseen siltä osin kuin on kyse mainitun yhtiön palveluksessa olevien valtion virkamiesten eläkkeiden rahoitusjärjestelyistä ja että kyseisen tavoitteen perusteella huomioon otettava viitekehys oli viitekehys, jota sovellettiin kilpaileviin yrityksiin siltä osin kuin on kyse työnantajan henkilöstönsä osalta suorittamista eläkemaksuista.

- 20 Unionin yleinen tuomioistuin on siis Orangen mielestä tehnyt oikeudellisen virheen vahvistaessaan komission valitseman viitekehysten.
- 21 Komissio kiistää Orangen väitteet.
- Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta
- 22 Heti alkuun on huomautettava, että Orange väittää ensimmäisen valitusperusteensa ensimmäisen osan toisella ja kolmannella väitteellä, jotka on esitetty tiivistetysti tämän tuomion 10–15 kohdassa, että Ranskan valtio ei ole myöntänyt sille mitään taloudellista etua vuoden 1996 lain antaessaan. Kyseisen ensimmäisen osan ensimmäisellä väitteellä, joka on esitetty tiivistetysti tämän tuomion 13 ja 14 kohdassa, kyseinen yhtiö väittää, että vaikka oletetaan, että kyseinen laki merkitsi tällaista etua, edulla vain korvattiin vuoden 1990 lailla käyttöön otetusta järjestelmästä johtuva rakenteellinen haitta sen kilpailijoihin nähden, joten tällainen etu ei voinut johtaa valtiontukea koskevaan toteamukseen.
- 23 Orange väitti taloudellisen edun puuttumiseen perustuvasta väitteestä unionin yleisessä tuomioistuimessa, että 23.3.2006 annetusta tuomiosta Enirisorse (C-238/04, EU:C:2006:197) seuraa, että lailla, jolla pyritään ainoastaan estämään se, että yrityksen vastattavaksi tulee kustannus, jota ei tavallisissa olosuhteissa syntyisi, ei myönnetä yritykselle SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua etua.
- 24 Orange väitti lisäksi unionin yleisessä tuomioistuimessa, että komissio oli tehnyt oikeudellisen virheen ja ilmeisiä arviointivirheitä valitessaan viitekehysten sen määrittämiseksi, onko kyse taloudellisesta edusta, eli valitessaan järjestelmän, jota France Télécomiin sovellettiin vuoden 1990 lain nojalla, eikä järjestelmää, jota sovellettiin kilpaileviin yrityksiin.
- 25 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi 23.3.2006 annettuun tuomioon Enirisorse (C-237/04, EU:C:2006:197) perustuvan väitteen valituksenalaisen tuomion 38–41 kohdassa katsomalla, että kyseistä oikeuskäytäntöä oli yksinomaan tarkoitus soveltaa silloin, kun kyseessä on kahdella tapaa poikkeava järjestelmä eli järjestelmä, jossa säädetään sen estämiseksi, että kyseisen järjestelmän edunsaajan vastattavaksi tulee kustannus, jota ei tavallisissa olosuhteissa syntyisi, poikkeuksesta, jolla on tarkoitus neutralisoida aikaisempi poikkeus yleisesti sovellettavien oikeussääntöjen mukaisesta järjestelmästä, mistä ei ole ollut kyse nyt käsiteltävässä tapauksessa.
- 26 Kyseiseen arviointiin ei liity oikeudellisia virheitä, joihin Orange vetoaa nyt käsiteltävän osan toisessa väitteessään.
- 27 Tältä osin on korostettava, että 23.3.2006 annetun tuomion Enirisorse (C-237/04, EU:C:2006:197) 46–48 kohdassa on todettu, ettei SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuna etuna voida pitää kansallista säännöstöä, jolla ei anneta etua yhtiön osakkaille eikä mainitulle yhtiölle itselleen siltä osin kuin sillä pyritään ainoastaan estämään se, että yrityksen vastattavaksi tulee kustannus, jota ei tavallisissa olosuhteissa syntyisi, ja kyseisellä säännöstöllä vain siis luodaan kehykset poikkeukselliselle oikeudelle tämän yhtiön vastattavaksi tavallisesti kuuluvia kustannuksia keventämättä.
- 28 On korostettava, että – kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 42 kohdassa huomauttanut – 23.3.2006 annetun tuomion Enirisorse (C-237/04, EU:C:2006:197) taustalla olevalle tilanteelle oli ominaista se, että se koski kansallista toimenpidettä, jonka vaikutuksesta neutralisoitiin yleisesti sovellettavien oikeussääntöjen mukaista järjestelmää koskevan poikkeusjärjestelmän vaikutukset.
- 29 Unionin yleinen tuomioistuin totesi kuitenkin nyt käsiteltävässä tapauksessa valituksenalaisen tuomion 41 kohdassa tosiseikkojen arviointia koskevan yksinomaisen toimivaltansa nojalla, että France Télécomin virkamiesten eläkejärjestelmä oli oikeudellisesti erillinen ja yksityisen sektorin työntekijöihin sovellettavasta järjestelmästä selvästi erotettu järjestelmä. Se päätteli tämän perusteella,

että tämä yksityisen sektorin työntekijöihin sovellettava järjestelmä ei ollut France Télécomin virkamiehiin tavallisesti sovellettu järjestelmä, joten vuoden 1996 lailla ei ollut poistettu kyseisen yrityksen vastattavaksi kuuluvaa poikkeavaa kustannusta eikä palattu tavalliseen järjestelmään.

- 30 Tällaisessa tilanteessa unionin yleinen tuomioistuin katsoi oikeudellista virhettä tekemättä valituksenalaisen tuomion 41 kohdassa, että ”ei ole mahdollista päätellä, kuten kantaja tekee, että riidanalaisella toimenpiteellä pyritään estämään se, että France Télécomin on suoritettava maksu, joka ei tavallisissa olosuhteissa kuuluisi sen vastattavaksi [23.3.2006 annetussa tuomiossa Enirisorse (C-237/04, EU:C:2006:197)] tarkoitetulla tavalla”.
- 31 Tämän perusteella nyt käsiteltävän osan toinen väite on hylättävä perusteettomana.
- 32 Ensimmäisen osan kolmannelta väitteestä, joka koskee viitekehyksen valintaa, on huomautettava, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 37 kohdassa, että kun vuoden 1996 lailla alennettiin vuoden 1990 nojalla vahvistettuja sosiaaliturvamaksuja, sillä annettiin lähtökohtaisesti etu France Télécomille.
- 33 Kuten tämän tuomion 29 kohdassa on palautettu mieleen, unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 41 kohdassa lisäksi, että virkamiesten eläkejärjestelmä perustuu oikeudellisesti erilliseen ja France Télécomin kilpailijoiden työntekijöiden kaltaisiin yksityissektorin työntekijöihin sovellettavasta järjestelmästä selvästi erotettuun oikeudelliseen järjestelmään ja että vuoden 1990 lailla ei ollut otettu käyttöön poikkeusjärjestelmää, koska virkamiesten eläkkeitä koskevia maksuja ei ollut saatettu aiemmin yleisen eläkemaksujärjestelmän piiriin.
- 34 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi näin tehdessään Orangen väitteen, jonka mukaan komissio oli vahvistanut virheellisen viitekehyksen selvittääkseen, oliko kyse taloudellisesta edusta.
- 35 Kuten komissio on perustellusti huomauttanut, Orange ei riitautu kuitenkaan nyt käsiteltävän osan kolmannelta väitteellä, sellaisena kuin se on esitetty tiivistetysti tämän tuomion 18–20 kohdassa, valituksenalaisen tuomion 37 kohdassa olevaa arviointia vaan se moittii unionin yleistä tuomioistuinta vain siitä, ettei tämä ole ottanut huomioon asianmukaisen viitekehyksen tunnistamiseksi niitä tavoitteita, joihin Ranskan valtio pyrki vuoden 1996 lakia antaessaan.
- 36 Orange näet väittää, että vuoden 1996 lain tavoitteena oli palauttaa ennalleen yleisen lainsäädännön mukaiset edellytykset France Télécomin palveluksessa olevien virkamiesten eläkkeiden rahoitusjärjestelyjen osalta ja siis asettaa yhtiö samanlaiseen tilanteeseen, jossa sen kilpailijat olivat. Mainitulla vuoden 1996 lailla pyrittyjen tavoitteiden perusteella huomioon otettava ”tyypillinen” tilanne sen määrittämiseksi, oliko kyseisellä lailla poistettu tavallinen vai poikkeava kustannus, on sen mukaan siis yksityisen toimijan tilanne.
- 37 Unionin tuomioistuin ei siten voi Orangen väitteen perusteella tarkastaa, onko unionin yleinen tuomioistuin tehnyt hylätessään kyseisen yhtiön väitteen, joka koskee komission virheellisesti valitsemaa viitekehystä, muita oikeudellisia virheitä kuin sen, joka perustuu siihen, ettei Ranskan valtion tavoitteita ole otettu huomioon.
- 38 Tältä osin on kuitenkin huomautettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 107 artiklan 1 kohdassa ei tehdä eroa valtion toimenpiteiden syiden tai tavoitteiden perusteella vaan siinä määritellään toimenpiteet niiden vaikutusten perusteella (tuomio 9.6.2011, Comitato ”Venezia vuole vivere” ym. v. komissio, C-71/09 P, C-73/09 P ja C-76/09 P, EU:C:2011:368, 94 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 39 Tästä seuraa, että nyt käsiteltävän osan kolmas väite on hylättävä selvästi perusteettomana.

- 40 Orange nojasi ensimmäisessä oikeusasteessa sen ensimmäisen osan ensimmäisen väitteen osalta, joka koskee rakenteellisen haitan korvaamista, 16.3.2004 annettuun tuomioon *Danske Busvognmænd v. komissio* (T-157/01, EU:T:2004:76) ja 28.11.2008 annettuun tuomioon *Hotel Cipriani ym. v. komissio* (T-254/00, T-270/00 ja T-277/00, EU:T:2008:537) väittääkseen, ettei valtiontukea ole etu, jolla poistetaan poikkeusjärjestelmästä johtuvat lisäkustannukset, joita kilpailevilla yrityksillä ei ole. Sen mukaan näet rakenteellisen haitan korvaaminen voi estää luonnehtimisen valtiontueksi tietyissä muissakin erityistilanteissa kuin pelkästään yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyvien palvelujen tapauksessa.
- 41 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi kyseisen väitteen valituksenalaisen tuomion 42 ja 43 kohdassa katsomalla, että kyseistä toimenpidettä ei voitu jättää luonnehtimatta valtiontueksi sen perusteella, että käsiteltävässä tapauksessa toteutettu kustannusten alentaminen oli luonteeltaan korvaavaa, vaikka tämä näytettäisiinkin toteen.
- 42 Se katsoi tältä osin, että unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ja erityisesti 9.6.2011 annetun tuomion *Comitato "Venezia vuole vivere" ym. v. komissio* (C-71/09 P, C-73/09 P ja C-76/09 P, EU:C:2011:368) 90–92 kohdasta ilmenee, että valtion toimenpide jää SEUT 107 artiklan 1 kohdan soveltamisalan ulkopuolelle vain siltä osin kuin sitä on pidettävä korvauksena, joka on vastike edunsaajayritysten suorittamista sellaisista palveluista, jotka johtuvat julkisen palvelun velvoitteiden täyttämistä, 24.7.2008 annetussa tuomiossa *Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, EU:C:2003:415) vahvistettujen arviointiperusteiden mukaan.
- 43 Kyseisiin arviointeihin ei kuitenkaan liity oikeudellista virhettä, johon Orange vetoaa nyt käsiteltävän osan ensimmäisessä väitteessään.
- 44 On näet todettava, että kyseisenä ajankohtana ainoa unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä tunnustettu esimerkkitapaus, jossa taloudellisen tuen myöntämistä koskeva toteamus ei johda kyseessä olevan toimenpiteen luonnehtimiseen SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuksi valtiontueksi, on tapaus, joka koskee valtion toimenpidettä, joka on vastike edunsaajayritysten suorittamista sellaisista palveluista, jotka johtuvat julkisen palvelun velvoitteiden täyttämistä, 24.7.2008 annetussa tuomiossa *Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, EU:C:2003:415) vahvistettujen arviointiperusteiden mukaan.
- 45 Unionin yleinen tuomioistuin on siis perustellusti katsonut, ettei Orange voinut nyt käsiteltävässä tapauksessa esittää tämän tuomion 40 kohdassa mainittujen unionin yleisen tuomioistuimen tuomioiden perusteella pätevää väitettä sen osoittamiseksi, että toimenpide voitiin jättää luonnehtimatta valtiontueksi sillä perusteella, että kyse oli rakenteellisen edun korvaamisesta.
- 46 Tästä seuraa, että nyt käsiteltävän osan ensimmäinen väite on hylättävä perusteettomana.
- 47 Edellä esitettyjen seikkojen perusteella ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa on hylättävä.

Toinen osa, joka perustuu siihen, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisia virheitä arvioidessaan riidanalaisen toimenpiteen valikoivuutta

– Asianosaisten lausumat

- 48 Orange katsoo unionin yleisen tuomioistuimen tehneen oikeudellisen virheen, kun se on todennut valituksenalaisen tuomion 52 ja 53 kohdassa, että riidanalainen toimenpide oli valikoiva sen vuoksi, että se koski ainoastaan Orangea.

- 49 Sen mielestä yksittäinen toimenpide on valikoiva ainoastaan, jos sillä suositaan tiettyä yritystä verrattuna muihin yrityksiin, jotka ovat tosiasiallisesti ja oikeudellisesti siihen rinnastettavassa tilanteessa. Orange vetoaa tältä osin 29.3.2012 annettuun tuomioon 3M Italia (C-417/10, EU:C:2012:184, 40 kohta) ja 16.4.2015 annettuun tuomioon Trapeza Eurobank Ergasias (C-690/13, EU:C:2015:235, 28 kohta).
- 50 Koska toimenpiteen valikoivuus merkitsee etujen epäyhdenvertaista jakamista sellaisten yritysten välillä, jotka ovat tosiasiallisesti ja oikeudellisesti rinnastettavassa tilanteessa, mitään arviointia ei näet voida tehdä suorittamatta vertailua tällaisessa tilanteessa oleviin toimijoihin.
- 51 Koska komissio päätteli, ettei ollut olemassa muita yrityksiä, jotka voivat kuulua komission määrittelemän viitekehyksen piiriin, Orange katsoo, ettei unionin yleinen tuomioistuin voinut vain olettaa, että valikoivuutta koskeva arviointiperuste oli täyttynyt, kun otetaan huomioon riidanalaisen toimenpiteen tilapäisyys.
- 52 Komissio kiistää Orangen väitteet.

– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 53 Unionin yleinen tuomioistuin huomautti valituksenalaisen tuomion 52 ja 53 kohdassa, että vuoden 1996 laki koskee ainoastaan France Télécomia, ja katsoi, että se oli tästä syystä valikoiva. Unionin yleisen tuomioistuimen mukaan perusteen, jonka mukaan edunsaajaa verrataan muihin yrityksiin, jotka ovat tosiasiallisesti ja oikeudellisesti siihen rinnastettavassa tilanteessa toimenpiteellä tavoitellun päämäärän kannalta, taustalla on tilanne, jossa arvioidaan mahdollisesti yleisesti sovellettavien toimenpiteiden valikoivuutta, ja se saa oikeutuksensa tällaisesta tilanteesta, eikä sillä ole siis merkitystä silloin, kun kyse on – kuten nyt käsiteltävässä tapauksessa – sellaisen tilapäisen toimenpiteen valikoivuuden arvioimisesta, joka koskee ainoastaan yhtä ainoaa yritystä ja jolla pyritään muuttamaan tiettyjä sille ominaisia kilpailurajoitteita.
- 54 Nämä arvioinnit ovat – kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 66–72 kohdassa huomauttanut – asiaa koskevan unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaisia (ks. vastaavasti tuomio 4.6.2015, komissio v. MOL, C-15/14 P, EU:C:2015:362, 60 kohta), joten niihin ei liity mitään oikeudellista virhettä, minkä johdosta nyt käsiteltävä osa on hylättävä perusteettomana.

Kolmas osa, joka perustuu siihen, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisia virheitä arvioidessaan kilpailuun kohdistuvaa vaikutusta koskevaa arviointiperustetta

– Asianosaisten lausumat

- 55 Orange väittää unionin yleisen tuomioistuimen tehneen oikeudellisen virheen ja laiminlyöneen perusteluvollisuutensa, kun se on katsonut valituksenalaisen tuomion 63 ja 64 kohdassa, että kilpailuun kohdistuvaa vaikutusta koskeva edellytys oli täyttynyt, koska riidanalaisella toimenpiteellä vapautetuilla varoilla on voitu edistää Orangen toiminnan kehittämistä hiljattain kilpailulle avatuilla markkinoilla ja koska kyseinen yhtiö oli itse myöntänyt kyseisen toimenpiteen olleen välttämätön, jotta se saattoi osallistua kilpailun kehittämiseen.
- 56 Orangen mukaan on niin, että vaikka nämä kummatkin seikat olivat omiaan osoittamaan, että riidanalaisella toimenpiteellä oli ollut myönteinen vaikutus kilpailuun, koska sillä varmistettiin laatukilpailu, unionin yleinen tuomioistuin ei voinut kuitenkaan pelkästään niiden perusteella päätellä, että mainitulla toimenpiteellä voitiin väaristää tai uhata väaristää kilpailua.

- 57 Jos unionin yleinen tuomioistuin olisi valvonut kaikki komission esittämät arvioinnit, joiden nojalla tämä katsoi, että kilpailuun kohdistuvaa vaikutusta koskeva edellytys oli täyttynyt, se olisi voinut todeta, ettei tällaista kilpailua rajoittavaa vaikutusta ollut pätevästi näytetty toteen, koska määritelty viitekehys käsitti ainoastaan Orangen ja koska komissio oli myöntänyt riidanalaisen toimenpiteen olleen välttämätön laatukilpailun varmistamiseksi kilpailulle avautuvilla markkinoilla.
- 58 Komissio kiistää Orangen väitteet.
- Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta
- 59 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisen tuomion 63 ja 64 kohdassa tämän tuomion 57 kohdassa tiivistetysti esitetyn Orangen väitteen katsomalla aluksi, että riidanalaisella toimenpiteellä vapautetuilla varoilla on voitu edistää France Télécomin toiminnan kehittämistä hiljattain kilpailulle avatuilla markkinoilla Ranskassa ja muissa jäsenvaltioissa.
- 60 Unionin yleinen tuomioistuin huomautti tämän jälkeen, että Orange oli itse myöntänyt, että riidanalaisella toimenpiteellä oli ollut huomattava vaikutus kilpailuun siltä osin kuin se oli välttämätön, jotta se saattoi osallistua kilpailun kehittämiseen.
- 61 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi lopuksi, että se, onko riidanalainen toimenpide välttämätön, jotta France Télécom voi selviytyä väitetystä kilpailuhaitastaan, ei kuulunut kilpailun vääristymistä koskevan edellytyksen soveltamisalaan vaan pikemminkin etua koskevan edellytyksen soveltamisalaan ja että sitä oli tästä syystä tutkittava ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyn ensimmäisen kanneperusteen ensimmäisen osan yhteydessä.
- 62 Yhtäältä on siis niin, että – kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 75 kohdassa huomauttanut – valituksenalaisessa tuomiossa esitetään selvästi ne syyt, joiden vuoksi unionin yleinen tuomioistuin hyväksyi komission arvioinnin kilpailun vääristymistä koskevasta arviointiperusteesta.
- 63 Koska esitetyt perustelut ovat siis sellaiset, että asianosaiset voivat niiden perusteella saada unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaisesti selville syyt, joihin unionin yleinen tuomioistuin on nojautunut, ja unionin tuomioistuimella on käytettävissään riittävät tiedot, jotta se voi harjoittaa valvontaansa muutoksenhaun yhteydessä, valituksenalaisen tuomion puutteellisiin perusteluihin perustuva moite on hylättävä.
- 64 Toisaalta on huomautettava, ettei komission ole osoitettava, että tuki todellisuudessa vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan ja että se tosiasiallisesti vääristää kilpailua, vaan sen on ainoastaan tutkittava, saattaako tämä tuki vaikuttaa tuohon kauppaan ja vääristää kilpailua (tuomio 8.9.2011, komissio v. Alankomaat, C-279/08 P, EU:C:2011:551, 131 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 65 Tältä osin se, että jokin talouden ala on ollut unionin vapauttamistoimien kohteena, voi riittää sen toteamiseen, että tuet vaikuttavat tosiasiallisesti tai potentiaalisesti kilpailuun ja että niillä on vaikutusta jäsenvaltioiden väliseen kauppaan (tuomio 30.4.2009, komissio v. Italia ja Wam, C-494/06 P, EU:C:2009:272, 53 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 66 Kilpailun vääristymistä koskevasta edellytyksestä on todettava, että tuella, jolla pyritään vapauttamaan yritys kustannuksista, joista sen olisi muuten vastattava liikkeenjohdossaan tai tavanomaisessa toiminnassaan, vääristetään lähtökohtaisesti kilpailuolosuhteita (tuomio 30.4.2009, komissio v. Italia ja Wam, C-494/06 P, EU:C:2009:272, 54 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 67 Unionin yleinen tuomioistuin on huomauttanut käsiteltävässä tapauksessa valituksenalaisen tuomion 61 kohdassa, että riidanalaisen päätöksen 114–116 perustelukappaleesta ilmenee, että vuoden 1996 laki mahdollisti ja mahdollistaa sen, että Orangella on enemmän varoja käyttöönsä markkinoilla, joilla se

toimii, että televiestintäpalveluiden markkinat, joilla Orange toimi ja toimii koko Ranskan alueella ja muissa jäsenvaltioissa, on avattu asteittain kilpailulle ja että Orangen oli näiden kummankin seikan perusteella helpompi kehittää toimintaansa muiden jäsenvaltioiden markkinoilla, jotka on avattu hiljattain kilpailulle.

- 68 Unionin yleinen tuomioistuin saattoi näiden toteamusten valossa, joita Orange ei ole riitauttanut, vahvistaa oikeudellista virhettä tekemättä komission arvioinnin, jonka mukaan riidanalainen toimenpide oli omiaan vääristämään kilpailua.
- 69 Edellä esitettyjen seikkojen perusteella ensimmäisen valitusperusteen kolmas osa ja näin ollen kyseinen valitusperuste kokonaisuudessaan on hylättävä.

Toinen valitusperuste, joka perustuu unionin yleisen tuomioistuimen tekemiin oikeudellisiin virheisiin sen arvioidessa riidanalaisen toimenpiteen soveltuvuutta sisämarkkinoille

Ensimmäinen osa, joka perustuu siihen, että unionin yleinen tuomioistuin on ottanut tosiseikat huomioon vääristyneellä tavalla ja laiminlyönyt perusteluvollisuuden arvioidessaan poikkeuksellisen kiinteämääräisen maksun tarkoitusta

– Asianosaisten lausumat

- 70 Orangen mukaan unionin yleinen tuomioistuin on ottanut sille esitetyt tosiseikat huomioon vääristyneellä tavalla ja laiminlyönyt perusteluvollisuutensa, kun se on katsonut valituksenalaisen tuomion 93 ja 94 kohdassa, että vuoden 1996 lain sanamuoto ei ole esteenä komission tulkinnalle, jonka mukaan poikkeuksellinen kiinteämääräinen maksu ei ole sosiaaliturvamaksu vaan sillä on muita tavoitteita, ja että komissio ei näin ollen ole tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan, että muiden kuin yhteisten riskien huomiotta jättämistä muista maksuvelvoitteista vapauttavassa työnantajamaksussa ei voitu korvata mainitulla maksulla.
- 71 Toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin väittää, poikkeuksellinen kiinteämääräinen maksu oli Orangen kannalta sosiaaliturvamaksu, koska se maksetaan vuoden 1996 lain 30 §:n sanamuodon mukaan ”vastikkeena siitä, että valtio maksaa sen virkamiehille myönnetty eläkkeet ja toimii eläkkeestä vastaavana laitoksena”.
- 72 Komissio kiistää Orangen väitteet.

– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 73 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 93 ja 94 kohdassa, että vuoden 1996 lain sanamuoto ei ole esteenä komission tulkinnalle, jonka mukaan poikkeuksellinen kiinteämääräinen maksu ei ole muista maksuvelvoitteista vapauttavan työnantajamaksun tavoin sosiaaliturvamaksu vaan sillä on muita tavoitteita, ja päätteli tämän perusteella, että komissio ei ollut tehnyt oikeudellista virhettä eikä ylittänyt harkintavaltansa rajoja katsoessaan, että muiden kuin yhteisten riskien huomiotta jättämistä muista maksuvelvoitteista vapauttavassa työnantajamaksussa ei voitu korvata poikkeuksellisella kiinteämääräisellä maksulla.
- 74 Kyseinen arviointi perustui mainitun tuomion 92 kohdassa esitettyyn toteamukseen, jonka mukaan ”vuoden 1990 lain, sellaisena kuin se on muutettuna vuoden 1996 lailla, 30 §:n c ja d momentista ilmenee, että muista maksuvelvoitteista vapauttava työnantajamaksu oli suunniteltu siten, että France Télécom ja sen kilpailijat ’maksavat yhtä suuret palkkasidonnaiset pakolliset sosiaaliturvamaksut ja veronluonteiset maksut’, kun taas samoissa säännöksissä ei todeta mitään poikkeuksellisen kiinteämääräisen maksun tarkoituksesta”.

- 75 Yhtäältä siis – kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 86 kohdassa huomauttanut – valituksenalaisessa tuomiossa esitetään selkeästi ne syyt, joiden vuoksi unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi Orangen vaatimukset.
- 76 Esitettyjen perustelujen nojalla asianosaiset voivat siis unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaisesti saada selville syyt, joihin unionin yleinen tuomioistuin on nojautunut, ja unionin tuomioistuimella on käytettävissään riittävät tiedot, jotta se voi harjoittaa valvontaansa muutoksenhaun yhteydessä, joten valituksenalaisen tuomion puutteellisiin perusteluihin perustuva moite on hylättävä.
- 77 Toisaalta on niin, kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 85 kohdassa huomauttanut, että tämän tuomion 71 kohdassa tiivistetyllä väitteellä ei voida kumota valituksenalaisen tuomion 92 kohdassa esitettyä toteamusta. Tämän perusteella on todettava, että väitetty vääristäminen ei ilmene selvästi asiakirja-aineistosta ja että Orange pyytää siis väitteillään todellisuudessa unionin tuomioistuinta arvioimaan uudelleen tosiseikkoja ja selvitysaineistoa, mikä ei kuulu unionin tuomioistuimen toimivaltaan.
- 78 Tästä seuraa, että vuoden 1996 lain vääristyneellä tavalla huomioon ottamiseen perustuva väite on hylättävä selvästi perusteettomana.
- 79 Ensimmäinen osa on siis hylättävä täysin perusteettomana.

Toinen osa, joka perustuu siihen, että unionin yleinen tuomioistuin on laiminlyönyt perusteluvollisuutensa arvioidessaan La Postea koskevaa ennakkotapausta

– Asianosaisten lausumat

- 80 Orange katsoo toisessa osassa, että unionin yleinen tuomioistuin on laiminlyönyt perusteluvollisuutensa, kun se on tyytynyt valituksenalaisen tuomion 99–101 kohdassa toistamaan komission arvioinnit ja jättänyt arvioimatta Orangen esittämät väitteet näiden näkemysten virheellisyyden osoittamiseksi. Unionin yleinen tuomioistuin ei ole myöskään tutkinut muita Orangen esittämiä väitteitä, joilla pyritään osoittamaan, että komissiolla ei ollut oikeutta kohdella eri tavalla France Télécomin palveluksessa olevien virkamiesten eläkeuudistusta ja La Posten palveluksessa olevien virkamiesten eläkeuudistusta.
- 81 Komissio kiistää Orangen väitteet.
- Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta
- 82 Kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 90–93 kohdassa tältä osin huomauttanut, unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 99–101 kohdassa esittämät näkökohdat on esitetty ainoastaan ylimääräisenä seikkana. Orangen muutoksenhakuvaiheessa esittämät väitteet ovat siis tehottomia, koska vaikka ne olisivatkin perusteltuja, ne eivät voi kuitenkaan johtaa valituksenalaisen tuomion kumoamiseen.
- 83 Tästä seuraa, että toisen valitusperusteen toinen osa ja näin ollen kyseinen valitusperuste kokonaisuudessaan on hylättävä täysin perusteettomina.

Kolmas valitusperuste, joka perustuu siihen, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisia virheitä arvioidessaan ajanjaksoa, jonka aikana tuki on neutralisoitu poikkeuksellisella kiinteämääräisellä maksulla

Asianosaisten lausumat

- 84 Orangen mielestä unionin yleinen tuomioistuin on ottanut tosiseikat huomioon vääristyneellä tavalla ja korvannut perustelut, kun se on katsonut valituksenalaisen tuomion 107 ja 108 kohdassa, että korvausten ja liiallisten korvausten kustannusten poistaminen oli osa riidanalaisen päätöksen 1 artiklassa määriteltyä tukea, vaikka komissio on kyseisen päätöksen 119 perustelukappaleessa päätellyt ainoastaan, että kyseinen tuki muodostui työnantajamaksun muodossa maksettavan vastikkeen pienentämisestä, eikä siinä mainita korvausten ja liiallisten korvausten kustannuksia.
- 85 Orange toteaa vielä, että korvausten ja liiallisten korvausten kustannukset rasittavat tavallisesti pelkästään eläkekassoja eivätkä suoraan yrityksiä. Mikään ei näin ollen oikeuttanut unionin yleistä tuomioistuinta katsomaan, että vuoden 1990 lailla käyttöön otettu järjestelmä merkitsi tavallisia kustannuksia ja että vuoden 1996 lailla oli näin ollen vapautettu yritys sen vastattavaksi tavallisesti kuuluvista kustannuksista.
- 86 Komissio kiistää Orangen väitteet.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 87 Unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 107 kohdassa, että ”valitettavasti riidanalaisen päätöksen 119 perustelukappaleessa, joka sisältää päätelmän SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun tuen olemassaolosta, todetaan ainoastaan, että tuki muodostuu ’työnantajamaksun muodossa maksettavan vasti[kk]een’ pienentämisestä, eikä siinä mainita korvausten ja liiallisten korvausten kustannuksia”.
- 88 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi kuitenkin mainitun tuomion 108 kohdassa, että ”sekä riidanalaisen päätöksen asiayhteydestä että sen 1 artiklasta ilmenee, että tuki muodostuu komission mukaan kantajan aiemmin maksaman vastikkeen pienentämisestä, mikä käsittää väistämättä kaikki ennen riidanalaisen toimenpiteen voimaantuloa kantajan vastattavina olleet kustannukset”.
- 89 Tätä arviointia perusteltiin muun muassa seuraavilla valituksenalaisen tuomion 104–106 kohdassa esitetyillä seikoilla:
- ”104 Nyt käsiteltävässä tapauksessa on todettava, että valtioneuolla tarkoitetaan riidanalaisen päätöksen 1 artiklassa valtiontukea, ’joka johtuu sen vasti[kk]een vähentämisestä, joka valtiolle on maksettava siksi, että se maksaa siviili- ja sotilashallinnon virkamiesten eläkkeistä annetun lain mukaisesti France Télécomin virkamiehille myönnettyt eläkkeet ja toimii niistä vastaavana laitoksena [vuoden 1990 lain] muuttamisesta annetun [vuoden 1996 lain] nojalla”.
- 105 Komissio selittää riidanalaisen päätöksen 105 perustelukappaleessa, että kyseessä olevan tuen määrä voidaan laskea ’määrittämällä France Télécomin Ranskan valtiolle maksamasta, muista maksuvelvoitteista vapauttavasta työnantajamaksusta muodostuvan vasti[kk]een ja taulukossa 1 esitettyjen, vuoden 1990 alkuperäisen lain nojalla maksettavien kustannusten vuotuinen erotus, josta on vähennetty vuonna 1997 maksettu kiinteämääräinen maksu’. Riidanalaisen päätöksen 18 perustelukappaleessa olevasta taulukosta 1 ilmenee kuitenkin, että korvausten ja liiallisten korvausten kustannukset sisältyvät kantajan valtiolle vuosina 1991–1996 maksamiin maksuihin.

106 Komissio on siis todennut, että korvausten ja liiallisten korvausten kustannukset oli sisällytetty vuoden 1990 lain nojalla maksettua vastiketta koskevaan laskelmaan ja että valtiontuki oli määritelty ja laskettu siten, että se oli kyseisen vuoden 1996 lain nojalla suoritettuna vastikkeen vähennys.”

- 90 On siis todettava, että unionin yleinen tuomioistuin ei ole asiaa näin perustellessaan korvannut riidanalaisessa päätöksessä olevia perusteluja omilla perusteluillaan vaan se on vain tulkinnut mainittua päätöstä sen oman sisällön perusteella. Toisin kuin Orange väittää, kyseinen tulkinta kuvastaa lisäksi uskollisesti mainitun päätöksen epä johdonmukaisuuksia niitä kuitenkin vääristämättä.
- 91 Kolmas valitusperuste on näin ollen hylättävä täysin perusteettomana.
- 92 Kaiken edellä esitetyn perusteella valitus on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

- 93 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdan mukaan on niin, että jos valitus on perusteeton, unionin tuomioistuin tekee ratkaisun oikeudenkäyntikuluista.
- 94 Työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaan, jota sovelletaan sen 184 artiklan 1 kohdan nojalla valituksen käsittelyyn, asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.
- 95 Koska Orange on hävinnyt asian ja komissio on vaatinut sen velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut, Orange on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Valitus hylätään.

2) Orange veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Allekirjoitukset